Any XXIV - N.º 1208 — Preu: 15 cènts. sense suplement 10 — Barcelona 28 de maig de 1927

EN PATUFET

— Deu centimets per aquest pobre cegueeeeet!
— Però si no sou més que borni!
— No renyirem, senyora: Doni-me'n cinc!

GRANS · MAGATZEMS

SANTA · EULALIA

·BOQUERIA·1, 3 i 5 · i · CARDENAL · CASAÑAS · 2 ·

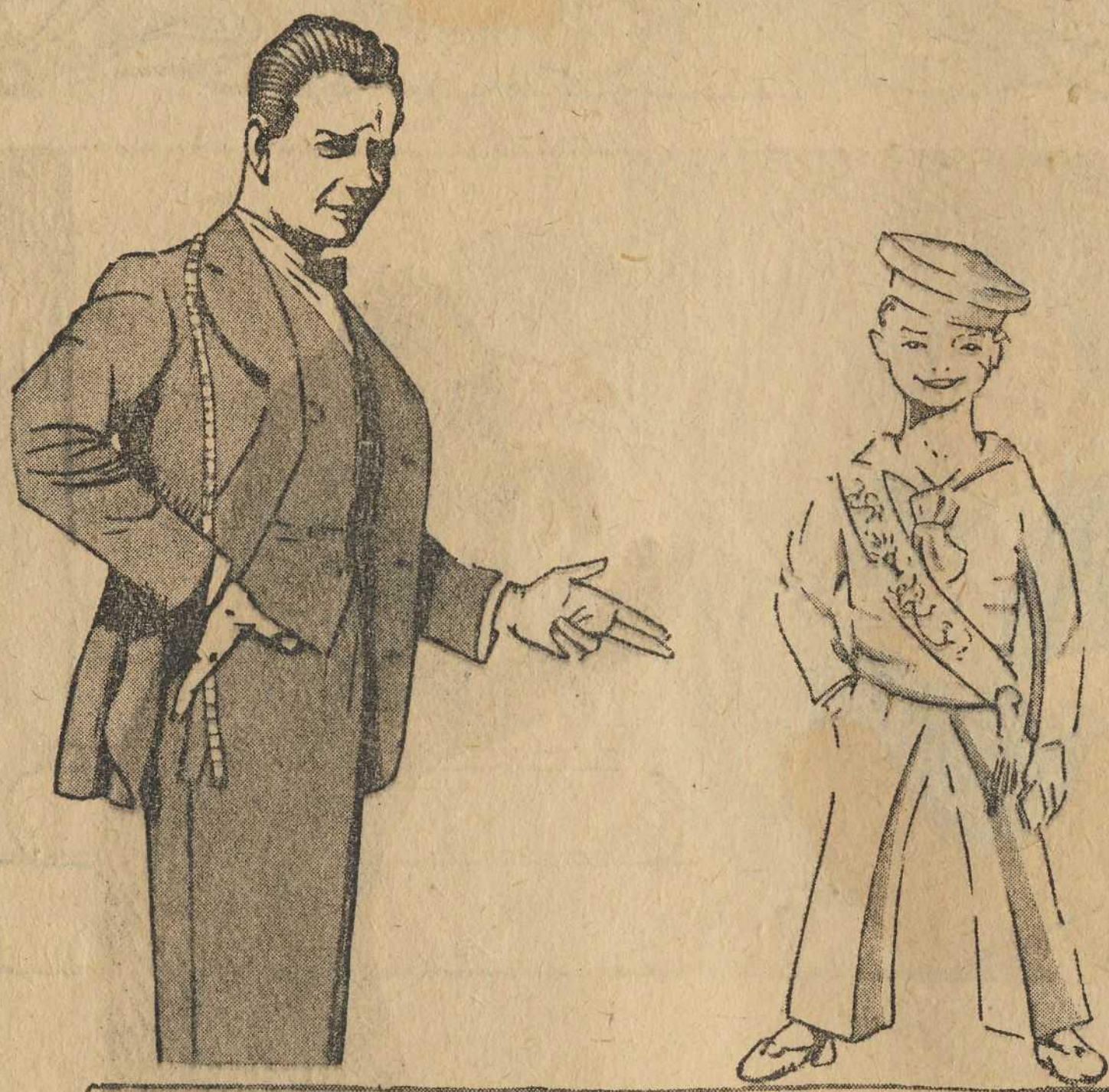

ÚLTIMS MODELS EN VESTITS PER A

PRIMERA COMUNIÓ

Extensíssim assortit en vestits per nen, en tots els models i qualitats
Camiseries i gèneres de punt.

Compari els nostres preus i veurà que venem molt barat

NOTA: Tots els dijous a la tarda de 4 a 7, regalem magnífiques bombes als nens i nenes compradors.

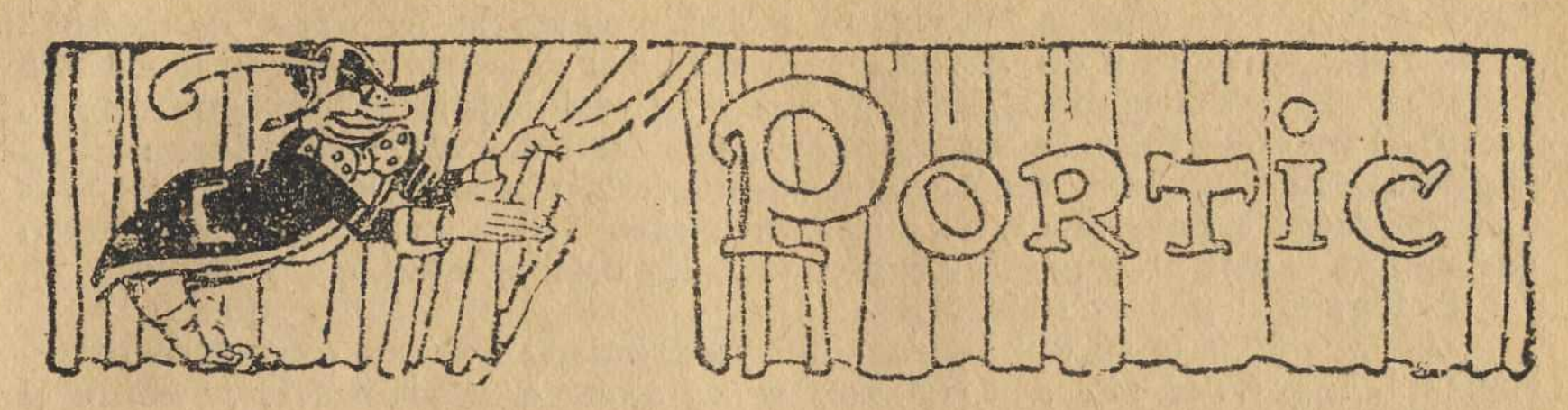

"L'Atlàntida"

AMB ocasió del cinquantenari de la publicació de l'immortal poema de Mossèn Jacint Verdaguer, «L'Atlàntida», ha estat remoguda per alguns l'antiga qüestió relativa a l'existència, punt de situació i causes de l'enfonsament de les terres o país en el qual el nostre gran poeta plaçà l'acció de la seva epopeia.

Ens plaurà, doncs, dir-hi la nostra, sinó per apuntar noves dades a la vella controversia, si per presentar-la al lector en els termes de situació en què modernament es troba, amb tal que pugui formar-ne cabal criteri, per el qual ens documentarà a bastament el notable «Assaig sobre «L'Atlàntida» que l'any 1912 publicà l'erudit J. Fornells.

La creença d'haver existit en els temps prehistòrics una gran illa o continent en el lloc que avui ocupen les aigües del Mar Gran, o Atlàntic, fou compartida pels grans escriptors de l'antigüetat, entre ells Plató, qui visqué uns quatrecents anys abans de Jesucrist, i Diodor de Sicilia, més modern, però més anterior també a la nostra era.

Dins dels temps medievals la dita creença perdura en les obres d'alguns escriptors com pot veure's en el Dant, qui en la «Divina Comèdia» fa al·lusió palesa al país dels atlants.

Plató, però, és qui precisa més en aquest punt, del qual tracta en els seus Diàlegs, la lectura dels quals inspirà a Verdaguer la idea de la seva obra cabdal, com és ben sabut.

En un d'ells afirma el gran pensador grec haver-hi hagut davant de l'estret de Gibraltat una illa més gran que l'Europa i l'Asia juntes, des de la qual passaven els navegants a altres illes i d'aquestes al continent que banya l'Oceà (Amèrica) mar i continent — afegeix l'autor — que per llur extensió creu prou més mereixedors d'aquests noms que no pas els mars i continents de l'estret cap ençà.

En altre diàleg Plató conta que en partir-se els déus la terra, «L'Atlàntida» fou adjudicada a Neptú, qui la poblà amb els fills haguts d'una mortal dita Clita, entre els quals féu nova distribució dels seus domenys, donant al major la més bona part i la sobirania damunt dels seus germans. Aquest tal va ésser Atlas del qual prengueren nom l'Atlàntida, els seus habitants i el mar Atlàntic.

Els descendents de Neptú i d'Atlas es feren tan forts i poderosos que arribaren a senyorejar l'Egipte, la Síria i menaçaren la Grècia, mes l'abús del poder i de les riqueses els féu caure en un estat d'abjecció tal, que Júpiter decidí anorrear-los.

Aquesta història mitològica amb què conta Plató la notícia que dóna de

l'Atlàntida, és ço que va fer creure molt temps en la irrealitat de la seva existència, punt de vis a insuficient, per cert, per donar per tancada la qüestió en dit sentit, car com diu Humboldt «...els mites dels pobles, barrejats amb la història i amb la geografia no pertanyen pas per complet al món ideal: Si la vaguetat és una de les seves caracteristiques: si el símbol hi cobreix la realitat d'un vel més o menys espès, e s mites, intimament lligats entre ells, no revelen pas menys l'antic origen dels primers tanteigs cosmogràfics.»

I afegeix el mateix autor:

«Els fets de la història i de la geografia primitives no són pas solament ficcions de l'ingeni: en ells s'hi reflexen les opinions que s'han format sobre el món real».

Per ço és que, procedint amb una major prudència, els investigadors moderns en plantejar de nou la qüestió, procuraren destriar ço que podia haver hi de fabulós de ço altre que pogués tenir de real l'existència prehistòrica de «L'Atlàntida», i posant a contribució els avenços de la cosmografia, de la geologia i de les ciències naturals, han pogut arribar a la conclusió de la possibilitat i àdhuc de la probabilitat de què haguessin existit un temps les terres atlàntiques de Plató; en el mateix lloc en què aquest les assenyala.

Altre qüestió és la de si l'Atlàntida fou continent o illa.

El filosop grec, com hem vist, la té per una illa, i en això Verdaguer es separa manifestament del seu inspirador, considerant-la com un veritable continent, d'acord amb la opinió cientifica més divulgada.

«Continent hesperi» anomena el nostre poeta l'Atlàntida, hesperi per la seva regina Hèsperis i per sa situació geogràfica, car els grecs solien indicar per «Hèsperus», nom de l'estrella del capvespre, les terres plaçades a l'Occident de llur país. Aixi eren per ells «hespèrides» Itàlia i Espanya, dita aquesta «Hespèria última» per la seva situació més ponentina, aixi com es llegeix en els autors llatins, — entre ells Horaci — els quals seguiren anomenant les terres occidentals com els grecs.

Més clarament encara determina Verdaguer la topografia continental de l'Atlàntida en aquells dos versos que diuen:

«Era el jou d'or que unia les terres ponentines;
per ella es trasnmetien com per un pont amplissim...»

criteri que estableix ja de bell antuvi en el pròleg del seu poema en el qual diu: «...vorejà les Azores i altres illes Atlàntiques, que, com pilastres d'un pont romput ensenyen encara el front ratllat pel llamp de la venjança divina».

Qui més terminament, però, i amb major autoritat cientifica es declara en favor de la tesi d'una Atlàntida continental és Buffon, qui diu que la suposició de què el món antic formava un temps un sol continent amb el nou, no és tan inversemblant com això, i que les terres engolides per les aigües serien potser les que unien Irlanda amb les Azores i aquestes amb Amèrica, car en l'illa britànica s'hi troben les mateixes petxines i altres produccions marines que es crien també en el nou continent.

I en defensa d'aquesta tesi afegeix en altre lloc textualment:

«Creiem endevinar també, que no sols estigué unida la Groenlàndia a la Noruega i a l'Escòcia, sinó que el Canadà pogué igualment haver-hi estat amb Espanya pels bancs de Terranova, les Azores i demés illes i esculls existents en aquest espai de mar, que semblen ésser els cims més alts d'aquelles terres enfonsades dins les aigües.»

Respecte a l'època en què l'enfonsament pogué succeir, és a dir, l'època en què Europa i Amèrica restaren separades, el mateix Buffon la fixa en deu mil

anys enrera, quan se separaren també França d'Anglaterra, aquesta d'Irlanda, Sicília d'Itàlia, Còrsega de Sardenya i aquestes dues d'Africa, seguint el criteri que la geologia moderna ha comprovat d'haver-se desplaçat mar i terra mútuament en alguns indrets, criteri que ja havien compartit en l'antigüetat Estrabó i Eratòstenes de Cirene, el quals, fent aplicació a l'Oceà de la teoria de les rescloses, estaven fermament convençuts que si la irrupció del Pont-Euxi (Mar Negre) havia provocat l'obertura de l'estret dels Dardanels, també per conseqüència devia haver ocasionat la del de Gibraltar.

El gran geògraf dels temps vells, Estrabó, no manca, doncs, substancialment a la veritat quan diu que l'illa Atlàntida restà oberta pel mig donant pas als vaixells i cobrint l'inundació la major part d'ella.

De què un temps l'Africa i l'Europa haguessin estat unides, sembla que no n'hi ha dubte. Els geògrafs antics les consideraven formant un sol continent, llevat de qual només restava l'Asia, a llur dir.

L'Hèrcules verdaguerià és qui les desjunyí, esportellant d'un colossal cop de clava la roca de Calpe, resclosa del Mediterrani, les aigües del qual corregueren a precipitar-se damunt l'Atlàntida; però aquesta gesta amb què l'heroi satisfeia la seva venjança, inconscient d'ésser executor de les ires divinals contra un món corromput, no té altre valor que el purament místic o poètic, com cal comprendre, si bé el fet de l'obertura de l'estret i obligades conseqüències de la submersió de l'Atlàntida resta cert fins allà on aquestes coses poden assegurar-se.

Les causes veritables del cataclisme cada u tracta d'explicar-les a sa manera.

Així diu Estrabó que «...res impedeix que a crescut pe's rius tributarisseus, el dit llac (el Mediterrani) hagués acabat per desbordar, i fes irrupció a través de l'estret de les columnes d'Hèrcules, com de dalt d'una catarata, en el mar exterior». I opina Buffon parlant de l'anorreament de l'Atlàntida que «...la mateixa commoció que la destruí, pogué haver derrocat el curt tros de muntanyes que tancaven en altres temps l'Estret».

En altre lloc, el mateix autor, precisant més, escriu: «...la història parla de calamitoses inundacions i d'universals diluvis. Tot això no deu, doncs, inclinar-nos a creure que veritablement hi ha hagut grans trastorns damunt la terra i que la mar ha pogut abandonar i deixar en descobert la major part de les terres que ocupava en altre temps? Si, per exemple, volguéssim suposar, per un moment, que l'antic món no formava més que un continent amb el nou i que un violent terratrèmol hagués enfonsat l'antiga Atlàntida de Plató, la mar devia haver corregut forçosament de totes parts a formar l'Oceà-Atlàntic i, per conseqüència, deixar descoberts grans continents que són tal volta, els mateixos que habitem... Aquest canvi, doncs, pogué fer-se repentinament per l'enfonsament d'alguna extensa caverna de l'interior del globus i causar un diluvi universal...»

Cal dir res més en demostració de la possibilitat científica, cada dia més confirmada, de l'antiga existència d'un continent que milenars d'any a venir havia de donar tema i nom a una de les obres més genials de la literatura catalana?

ABECÉ

Una gran petita artista

A l'Asil Empar de Santa Llúcia donà, dies passats, un concert d'arpa, la nena Mercè Ramonatxo Pedra, de dotze anys figureta desconeguda fins ara en el nostre món musical i que de sobte se'ns ha revelat com una artista veritablement genial, que sap arrencar del seu dificultós instrument insospitats dolls d'harmonia. Absolut domini de la tècnica, energia vibrant i modul.lació delicadíssima són les qualitats dominants en la novella arpista que la feren aplaudir calorosament al final de cada una de les obres que executà.

En Patufet es complau en trametre la seva felicitació a la gentil arpista i es felicita ensems a ell mateix perquè ha sabut que es tracta d'una patufista entusiasta.

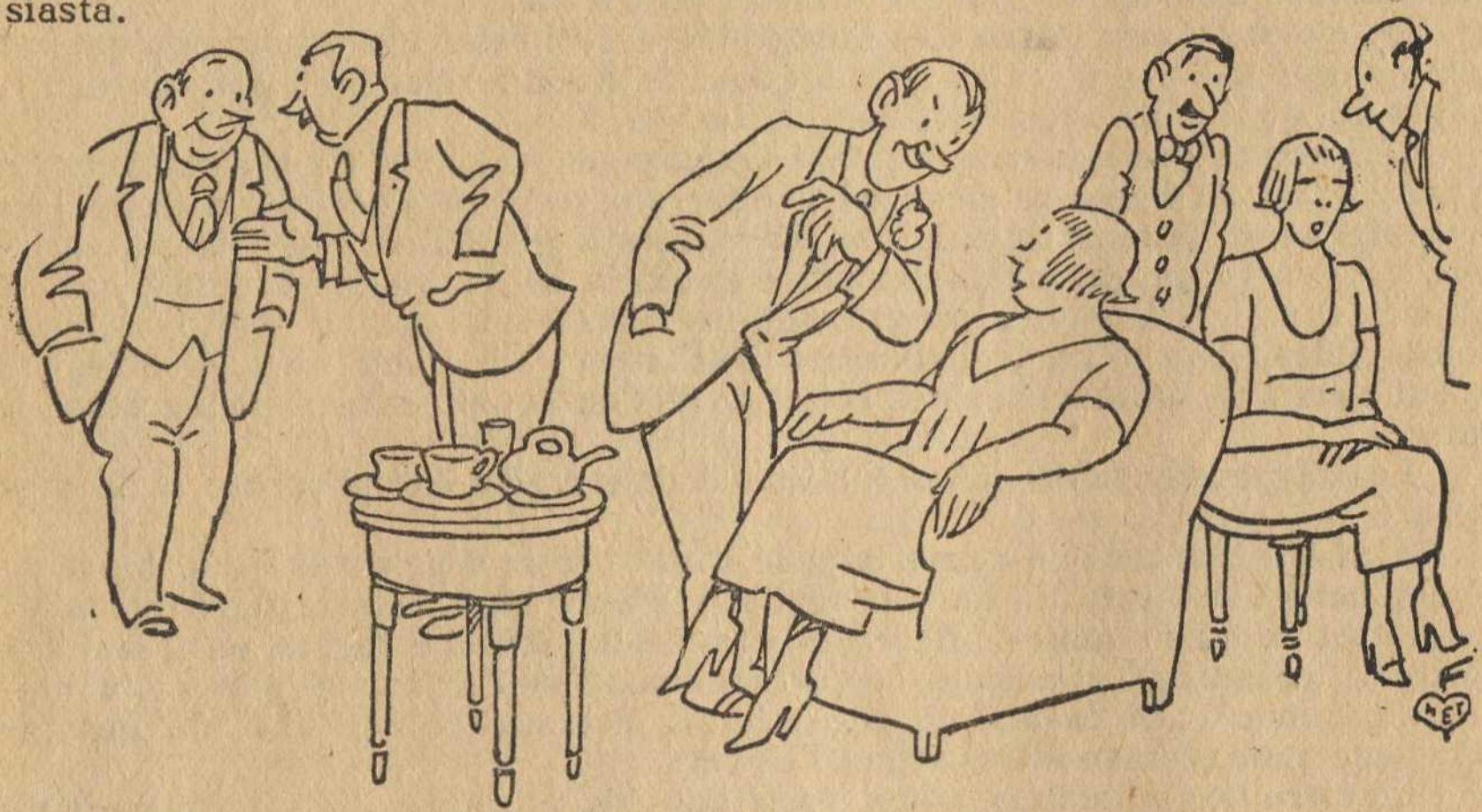

— I en els tes de casa el senyor Rovirosa s'hi diverteixen força?
— La primera hora m'hi avorreixo molt, però després...
— Després no?
— No, després no... perquè me'n vaig.

UN ÈXIT REMARCABLE

ve obtenint el llibret que conté les caricatures i biografies dels futbolistes: Samitier, Zamora, Maurici, Martínez, Cabedo, Palau, Broto i Tejedor III, i que es reparteix GRATUITAMENT entre els patufistes. El patufista que encara no el ingui, pot demanar-lo, emplenant o copiant l'adjunt butlletí i trametent-lo a l'organitzador general del

LLIBRE D'OR DEL FUTBOL CATALA

B. Ribes Bancells, Via Laietana, 17
BARCELONA, i el rebrà a vo ta de correu i completament GRATUIT.
Franquegi's com a IMPRESOS, a ciutat: segell de 5 cts. a fora: segell de 2 cts.

GRATIS

Nom _____
Adreça _____
Població _____
Província _____

Dirk

(Acabament)

JA feia estona que havien sortit de l'acampament els dos miserables, quan el minyó s'atrevi a deixar el reconet on semblava descansar, i amb les màximes precaucions per tal de no ésser oït dels companys de carro, fugi amb llestesa d'aquell lloc per anar...

— Per anar a on? — es digué un bon xic perplex.

Certament que no podia pas impedir que Punyprivat i Gadul preparessin llur sinistre projecte, però si que tenia de fer tot allò humanament possible per evitar que llur propòsit esdevingués realitat.

— Tanmateix, si vaig a donar-ne part a les autoritats del poble, pot molt ben ésser que no vulguin concedir massa fe a les meves paraules — se'n malfien tant d'un saltimbanqui! — apart que potser no seriem a temps a evitar la catàstrofe. No hi ha més remei que recórrer la via fins allà on vegi un guarda-agulles o encara millor una estació. Hom podria donar el senyal d'atur i tot quedaria arreglat.

I ja decidit, Dirk anà a trobar la via del ferrocarril, un bon tros lluny del lloc on sense cap dubte els dos miserables estaven ocupats en dur a terme llur tenebrós propòsit. I caminant amb pas ferm, la seguí en direcció contrària a aquella que tenia de dur el tren.

Els seus ulls ja acostumats a la fosca miraven atentament cap endavant amb l'esperança de trobar una barraca que denotés l'estada d'un guarda-barreres o un edifici que assenyalés el lloc d'una estació. Però eren indrets tan deshabitats aquells i tan poc atravessats per camins o carreteres, que res d'allò que cercava Dirk no veié. Els dos rails s'allargaven continuament damunt el pedragam del terraplè, sense res que destorbés llur traçat.

Les pedres li feien mal als peus i les cames se li dobegaven per una gran fatiga. Durant molta estona caminà a pas llarg i, per bé que acostumat a les dures marxes per carretera, el cansament l'anava guanyant. A aquest dolor material, tenia d'afegir-hi la depressió de l'esperit.

— D'aquí a poca estona — es deia — vindrà el tren i jo no podré fer res per deturar-lo i pocs moments després es realitzarà la gran catàstrofe.

Per fer encara més difícil qualsevol senyal, la via s'enfonsava entre dues altes margenades, sense lloc gairebé per passar, si no era per damunt de les pedres on reposaven els rails. Dirk tingué de seguir per damunt d'un dels marges amb pas feixuc i l'ànima encongida.

— Ja no puc més — murmurà quan hagué caminat uns quants metres. — Sortosament aquí tinc per reposar una petita estona. Després, reprendré els

camí amb molt més delit. I s'assegué en la barana d'un pont que travessava la via. Guanyat pel cansament i acaronat per un airet deliciós, el minyó gairebé s'adormí.

De sobte, un xiulet llunyà el desperta amb sobresalt.

— El tren que s'apropa! — es digué, ja ben desvetlat. — I jo aquí tindré de veure com passa per sota meu, sense poder privar que corri adalerat a..? No, no; això no té d'ésser.

I alçant els ulls al cel, supplicà:

— Déu meu; doneu-me forces! Il·lumineu la meva intel·ligència per tal que sàpiga el que tinc de fer!

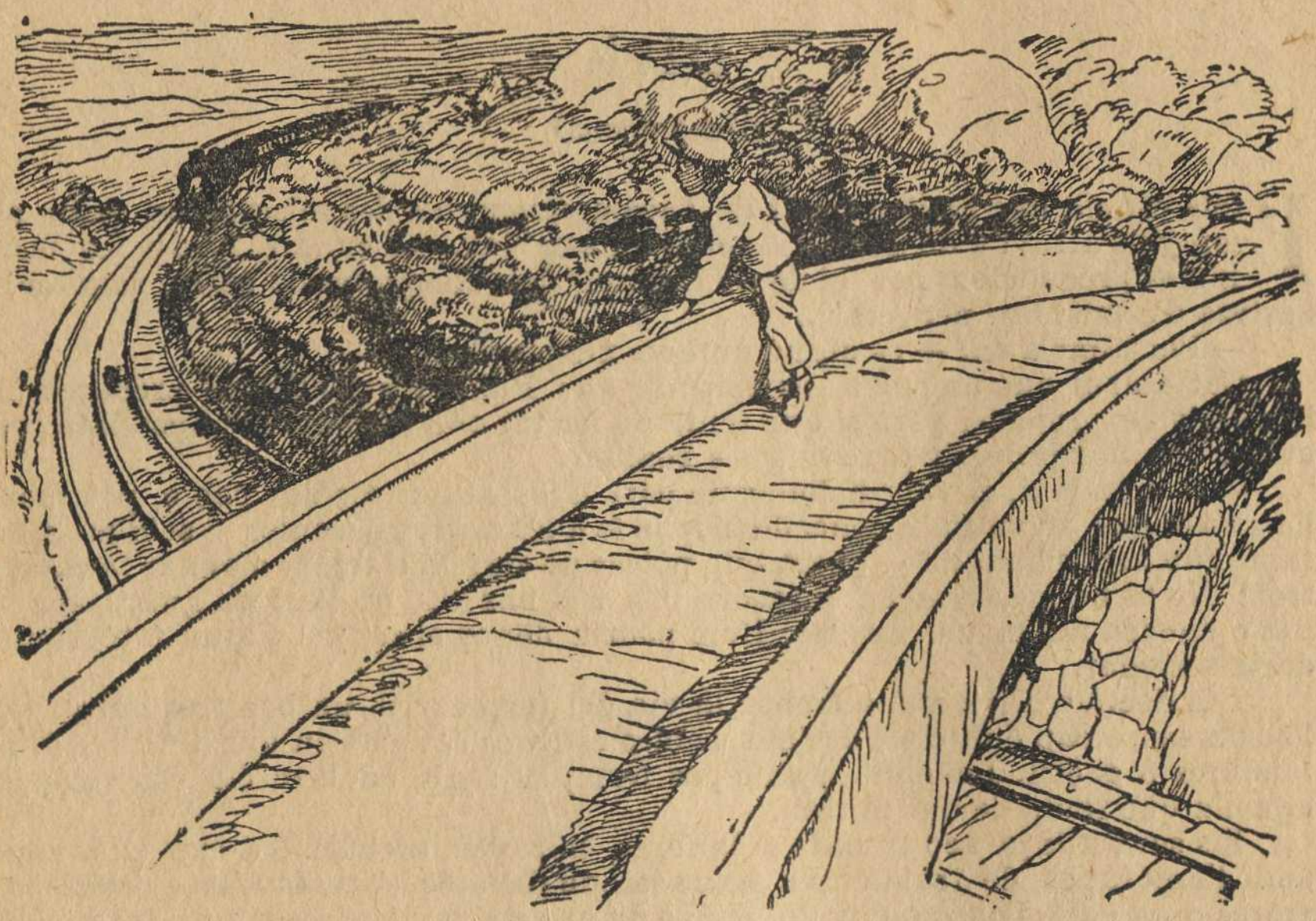

L'inspiració divina no li mancà. Dirk encamallà la barana, es col·locà en un rellenc damunt del buit i quan, trepidant i envolcallat de fum, passà l'exprès, es deixà anar valentament.

La Providència volgué que en caure damunt d'un dels vagons les seves mans anessin a agafar-se en una d'aquelles cupoletes que corresponen als aparells de renovació d'aire i això evità que Dirk caigués de la coberta i anés a esclafar-se contra un dels marges.

Un cop el dolor que li produí la gran estrebada fou aminorada, el minyó anà recorrent tan de pressa com pogué les cobertes dels diferents vagons que formaven el comboi, amb evident perill de la seva vida, car la velocitat del tren ho feia altrament difícil.

Per fi pogué arribar fins a la locomotriu, amb la consegüent sorpresa dels maquinista i fogainer, als quals s'apressà a assabentar-los de la catàstrofe que anava a consumar-se si no eren amatents a deturar el tren. No cal dir que feren

cas de les seves paraules i, posant en moviment tots els frens, hom pogué aconseguir que el comboi es parés allà on s'iniciava la gran corba damunt d'un alt terraplé, lloc escollit pels dos miserables per tal de dur a terme llur crim afrós.

Es de comprendre el pànic dels passatgers en notar qne el tren frenava tan ràpidament. Un cop fou aturat, molts d'ells s'abocaven a les finestretes i els més impacients s'apressaren a inquirir la causa d'aquell atur inesperat.

Mentrestant, els funcionaris de la companyia carrilera amb l'enginyer director al davant — el qual precisament viatjava en aquell tren per tal d'assistir a una reunió dels dirigents de la poderosa empresa — comprovaren la denúncia de Dirk. En efecte, un dels lligats de la via era descaragolat i l extrem del rail aixecat en l'aire; ço que vol dir que la catàstrofe hauria estat irremisible.

Mentre hom començava a arranjar el desperfecte i al. ú corria cap al poble a telefonar a l'estació més propera, els viatgers envoltaven al minyó, lloant el seu comportament i fent-li explicar la seva gesta que tothom qualificava d'heroica. El qui més s'hi interessava era un senyor seriós, de mirada penetrant i de paraula fàcil i concisa. Dirk, però, no volgué comprometre Punyprivat i Gadul.

— Qui sap si el penediment trucarà a llurs cors, i esdevindran tots uns altres dels que han estat fins avui! — es digué.

I explicà que, tot passant casualment per allí, havia remarcat allò que alguna mà criminal havia realitzat i que sense tornar a l'acampament dels saltimbanquis per tal de no perdre temps, havia corregut via enllà fins a poder llençar-se damunt del tren.

L'enginyer el felicità i li digué:

— El teu servei bé mereix una recompensa.

— En re nosal res hem fet una recapta — féu una gentil viatgera — a benefici d'aquest intrèpid minyó.

— Molt bé està això, però no n'hi ha prou — seguí l'alt funcionari. — La companyia el prendrà al seu servei i el retribuirà esplèndidament.

Dirk plorava de joia i no sabia com agrair tots aquells oferiments. Per acabar de fer-lo feliç, se li apropà el senyor seriós de la mirada penetrant i li digué a cau d'orella:

— Comprenc que et calles el nom dels criminals i no vull insistir en què els diguis car suposo que deus tenir els teus motius per amagar-los

— Perdoneu. Qui sou vós que així parleu amb tan convenciment del que bé podria ésser veritat?

— Nick Poti, el detectiu.

— Ah, sou d'aquells que descobreixen allò que ningú no sap i trobeu allò que es considerava perdut?

— Així és... moltes vegades.

— E sent així, voldria demanar-vos un favor.

— Jo et prometo que te'l faré amb molt gust. Quin és?

— Qu cerqueu els meus pares.

Nick Poti es redreçà i amb una gran energia, amb un ple convenciment exclamà:

— Amb l'ajuda de Déu, estic segur que els trobaré!

JORDI CATALÀ

CONSULTORI GENERAL [GRATIS DE 6 a 8]

A. Heron Auta. — Què és un *globo cautivo?*

Un *globo cautivo* és un aerostat que duu una corda *que ho tiva.*

Què és un avió?

Un aparell per arribar *aviat* a lloc.

Què és un *monoplano?*

Un simi aixafat.

I un biplà?

El vi després de trepitjat.

I un triplà?

Es un aparell que té el *tripla* d'ales dels altres.

Pageset. — Qui són els antiquaris més famosos?

Lluis XV i Tanagra.

Ribelles. — Què és la cosa que és dura però no dura?

Un duro.

P. V. L'ordre dels factors, altera el producte?

Sí, ja ho crec! Si els factors de la Companyia M. S. A. estessin en desordre, petit fora el producte de l'explotació carrilera!

Com es troba el màxim denominador comú?

Posant un anunci a la secció de Pèrdues.

Com es fa per extraure rels?

Els llenyaters ho fan amb e càvec i els dentistes amb tenalles.

Què és la quadratura del cercle?

Pregunti-ho al Dr. Pierre d'Os.

P. Ribe les. — He sentit moltes vegades la frase «tocar el dos». Què és el «dos»?

La darrera peça que toquen els musics a tots els concerts. Si ho fan malament, però, el públic se n'encarrega abans que ells.

Per qué del suspens se'n diu carbassa.

Per al·lusió al cap de l'interessat.

I per què se'n diu bola?

Per la que té el que la rep.

P. Pito. — Per què els autos de carreres els unten amb oli de resina?

Per fer-los anar més de pressa.

GUILLEM D'OLORÓ

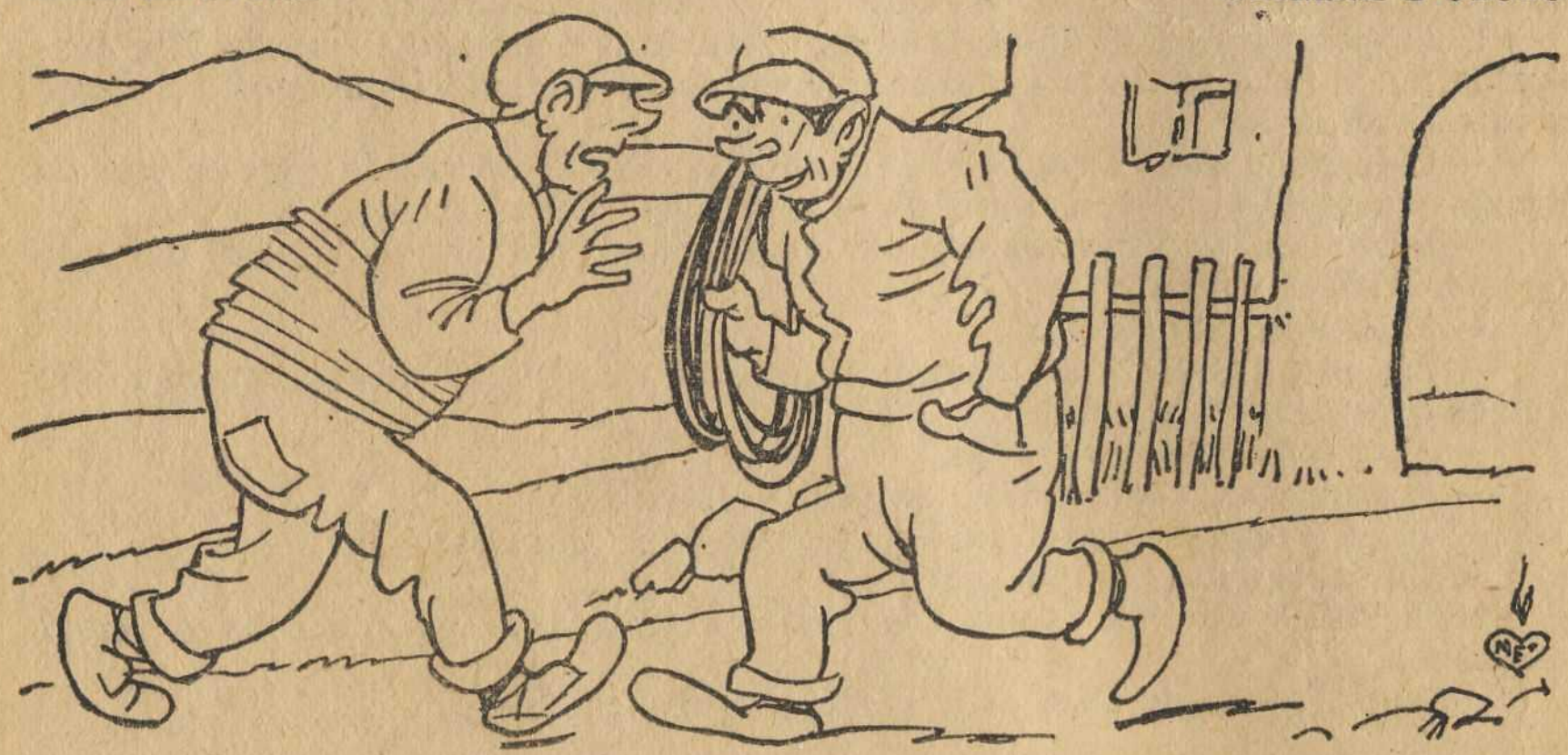

PARLEU AMB PROPIETAT!

— On vas amb aquests filferros de llautó?
— A fer un galliner pels conills.

LA LLUNA

El meu vell amic i company de viatges, Lord Denfavah, m'envià l'altre dia una atenta comunicació del Fleta, dic, del *tenor* següent:

«Amic William of Oloró: Com que ja sé que les vostres múltiples ocupacions no us permeten com abans venir en persona a les nostres conferències i congressos científics, us prego que per escrit em doneu la vostra valuosa opinió sobre les questions següents, objecte de l'Assemblea de savis que que estem celebrant actualment.

«1.ª Hi ha habitants a la Lluna?

«2.ª Com són aquests habitants?

«3.ª Com podem comunicar amb ells?

«Esperant en breu la vostra resposta resto com sempre el vostre servei: Lord Denfavah, Trafalgar Square & High St. Peter Street, London.»

En rebre aquest qüestionari, de moment, no vaig saber què respondre, però les meves extenses facultats rumiatives, comparables quasi a les d'un camell, que pot rumiar qui ze dies seguits i es manté d'això, em van posar aviat en disposició de resoldre aquestes qüestions tan intrincades.

I veus aquí el lluminós informe que vaig trametre a Lord Denfavah i a la seva assemblea de savis llunàtics:

«Milord: Les preguntes de Vostra Excel·lència foren difícils de contestar per un savi ordinari, però no per un savi tan extraordinari com sóc jo, que conec totes les ciències hagudes i per haver, encara que algunes només les conec de vista.

«Des del dia que vaig obrir el meu consultori gratuït (gratis de 6 a 8) ja em vaig fer càrrec que hauria d'estar dispost a respondre a les preguntes més abstruses i complicades. I les de vostè no entren pas en aquesta categoria, de bon tros.

«No vull fer-li gruar més les meves lluminoses respostes. Aquí van, sense altra digressió.

«A la primera pregunta; Hi ha habitants a la lluna? responc:

«En primer lloc, cal aclarir què s'entén per habitants. Si aquest mot, en aquest cas, vol dir el mateix que quan hom pregunta: Hi ha habitants en aquest barret? o: Hi ha habitants en aquest somier? em crec autoritzat per respondre que no; que en aquest sentit, no hi ha habitants a la lluna perquè ben a la vista està que és calba i per tant, on poden amagar-se els habitants?

«Es inútil, doncs, que els savis s'amoïnin en rumiar la manera de donar una fricció d'aiguarràs a la lluna. No és necessari aquest recurs, perquè no té tals habitants.

«Vol dir habitants com els que habitem la terra? Llavors la qüestió es complica, però la meva opinió es que sí que n'hi ha. Altrament per què servirien els volcans de la Lluna. No és evident que els volcans, com els terratrèmols i les pestes són coses dedicades únicament a molestar les persones? Doncs, si no hi haguessin persones per molestar, per què foren els volcans?

«Una dificultat hi ha, per admetre que hi hagi persones a la Lluna: on se fiquen quan la lluna minva i es fa prima com un fideu fi, com diu el poeta?

«Aquesta objecció m'ha preocupat alguns dies, però, per fi l'he solventat.

«Els habitants de la Lluna, durant el quart minvant, se'n van i en construeixen una altra. Per això al cap d'alguns dies veiem la Lluna nova.

«A la segona pregunta: Com són aquests habitants? responc que: Primerament, no tinc el gust de conèixerlos, però crec que deuen ésser una mica més llunàtics que els savis de la Assemblea de Vostra Excel·lència, si això és possible. Deuen tenir el rostre

— Un paraigua diu que es va deixar? Que potser és aquest?

rodó a fi de més, quan han cobrat, i una cara com un fideu fi cap allà al dia quinze. Així mateix, quan estan grassos i rics surten cada nit i cada nit se'n van més tard al llit de manera que s'aflaqueixen i es veuen obligats a dormir tota la nit i prendre el sol de dia fins que s'han fet una cara nova.

«Pateixen molt de verola i també deuen patir d'ulls de poll o de la dentadura perquè veuen cada nit les *estrelles*.

«La tercera pregunta: Com podem comunicar amb els habitants de la Lluna? és, de bon tros, la més complicada de les tres.

«Jules Verne proposà comunicar amb la lluna per medi d'un *canó*.

«Es evident que aquest sistema ha de donar un resultat negatiu. En efecte: Hi ha res més negatiu que un *que no?*

«Cal doncs renunciar al procediment del canó, que no donaria els resultats que desitgem.

«La T. S. F. tal vegada? Ai, quina llàstima que sigui mort el meu eminent amic Dr. Galena! Ell resoldria aquesta qüestió de la que jo no vull ni sentir-ne parlar perquè ja estic de Ràdio fins al capdamunt.

«Em sembla que el millor medi de comunicar-se amb els habitants de la Lluna és per correu, posant-hi aquesta direcció: Sr. D. Quart Creixent, Carrer del Paradís, cantonada al carrer de la Lluna, València.

«I si a correus no es veuen capaços d'entregar-la a la Lluna de València, la tiraran al cove i és probable que la rebi la Lluna en un cove.

«Aquesta és la meva valuosa opinió sobre les seves llunàtiques preguntes, milord. Si vol res més, ja ho sap, Mosques 16, terrat, és a casa seva. Sempre a sa disposició resta en

GUILLEM D'OLORÓ

Pomada ASPAIME

(UNTURES AL PIT)

Medicament còmode d'aplicació fàcil i de resultats ràpids i positius, per curar *la tos dels nens*. Combat *Catarros, Angines, Laringitis, Bronquitis, Pulmonies, Asma* i totes les enfermetats de les vies respiratòries que són causa de *Tos o Sufocació*, que alivia al moment i cura radicalment.

AGENT EXCLUSIU: Fill de Josep Vidal i Ribes, S. en C.; Montcada, 21. Venda a 0'50 pesetes capsa, Casa Segalà, Rambla de les Flors, 14 i a les principals farmàcies.

Una vegada...

Els mals d'Amor...

El Delfí està malalt; ningú no sap la malaltia. Savis doctors han estat cridats i tots proposen ço que cal fer per guarir el jovencell, sense, però, que aquest millori gens ni mica. Els seus pares estan consternats — únic fill, nina dels seus ulls! — i els cortisans segueixen el curs de l'estranya malura amb el pit oprimit.

Crida s'és feta de la reial voluntat: a aquí endevini ço que afecta al príncep, li serà concedit el que demani. Encara que tingui de buidar la meitat de les seves arques, encara que hagi d'omplir d honors i títols al salvador, el monarca es sentirà satisfet. Més que tot, àdhuc més que la corona, val el seu fill. I si el pare pensa així, com pensarà la mare, tota cor, tota sentiment?

No cal pas dir que els metges es cremen les celles estudiant, que els senyors de la Cort s'esmercen en demostrar llur interès vivíssim i que els governants es preocupen de debò en proporcionar les màximes distraccions al noble malalt. Aquell qui arribés a trobar el remei, seria l'ésser més famós del reialme.

Mentre els homes de ciència cerquen adelerats la metgia salvadora, els ministres confeccionen els programes de múltiples festes. Pot fer tant bé a un cos decaigut la franca joia! A voltes, una rialla val més que totes les drogues i tots els beuratges. No fóra pas la primera vegada que l'alegria foragités la malura.

Per això, ben sovint, en els magnífics salons del palau, les danses i les cantúries hi reuneixen el bo i millor de la societat. I el Delfí contempla emb els ulls tristos i amb aquella actitud d'ocell ala-ferit la gent que es diverteix per tal de divertir-lo.

* * *

Ningú no li sabia el nom. Li deien «el somiador», car era d'aquells que van pel món amb una cançó als llavis, una flameta als ulls i l'escarcella buida. A canvi d'una moneda o d'un bocí de pa, ell deia uns versos o entonava una cançó... i seguia passejant arreu el seu optimisme, la seva joia inexhaurible.

— Res més fàcil que endevinar la causa de la tristesa del Delfí — deia sovint quan hom parlava del tema gairebé ineludible. — Sempre que un jovencell es mostra decaigut, pregunteu qui és «ella».

Les gents reien burlonament, i exclamaven amb marcada ironia:

— Així rai! Ja se us ha acabat el patir, si vós ve'eu. Podeu esdevenir immensament ric!

— Fóra aleshores que començar a el patir. Ara res no em fa mal, ni res no m'acora. Mentre el cel sigui blau, i esclatin flors, i cantin ocells, res no necessito.

I amb l'esperit lliure de preocupació, es complaïa en sojornar a ple camp, admirant tot el creat i somiant sempre.

Un dia, mentre ajegut en terra i amb els ulls seguint uns núvols que creuaven l'atzur, reposava d'una llarga caminada, oí unes passes. Tombà el cap i veié un jovencell que, amb cautela, talment com si temés d'ésser espiat, feia via vers la peti a casona blanca que habitava la gentil Rosalina. En el jove caminant, el Somiador havia reconegut el Delfí.

Sense fer soroll, amagant-se contínuament per tal que no el descobrissin, el seguí a distància. I veié com la donzella sortia de la caseta humil i polida i com els dos enamorats es parlaven llargament, més encara amb l'esguard que amb la boca. I pogué veure després com ell se'n tornava amb el cap cot i el pas incert i ella restava dreta en un marge, fent-li adéu amb la mà... i eixugant-se els ulls quan ell no la veia.

El Somiador somrigué i sentí que el cor no li cabia dins del pit.

— Què diable! — murmurà. — Es tan bonic fer una obra bona, que ja veig que no me'n sabré estar.

I anà, decidit, vers la casona petita i blanca per tal de parlar amb Rosalina.

* * *

Mai cap festa ha estat tan brillant com la d'avui. El primer ministre no pot amagar una rialleta de satisfacció.

— Si aquell esbojarrat complís la seva promesa... — es diu, sovint. — Ves a saber què se li ha ocorregut! Per alguna facècia jocosa, m'haurà demanat el vestit de gran senyora!

De sobte, calma l'aldarull del gran saló. La concurrència contempla meravellada una donzella formosa, elegantment abillada, que acaba d'entrar donant la mà a aquell «somiador» conegut de tothom.

El Delfí, s'aixeca del seu seient i la sang li aflueix a la cara. El cor li bat amb tal força que té de posar-se la mà al pit per contenir-se els batecs. Prou que ha conegut en la nou vinguda la seva estimada Rosalina.

Mentrestant, el Somiador parla als reis, davant l'espectació de la concurrència.

— Heus ací, senyors, la medicina que gorirà sens dubte el mal que afecta al Delfí. Els mals d'Amor sols amb Amor poden foragitar-se.

El monarca i la seva augusta esposa miren, ansiosos, el seu fill, i comprenen que és veritat tot el que diu aquell home. N'hi ha prou en veure l'emoció dels dos enamorats.

— Si, com penso, teniu raó — diu el rei adreçant-se al «somiador» — ja podeu pensar en allò que desitgeu per premi. Ja podeu demanar-ho des d'ara.

L'enigmàtic personatge somriu i respon tot simplement:

— En tinc prou amb la satisfacció que em proporciona la bona obra acomplida. Estic segur que, avui, encara em semblarà més bell tot allò que tant estimo: flors i ocells, i trobaré més blau que mai el cel i més reposadora que els altres dies la dolça pau dels camps.

XAVIER BONFILL

Concurs fotogràfic

Aprofitant l'avinentesa de les properes festes de Corpus, en les quals surten al carrer, i van a les processons, els populars gegants, hem decidit obrir entre els nostres lectors un concurs de fotografies d'aquests elevats personatges, de tot Catalunya.

Els premis i bases d'aquest Concurs els anunciarem oportunament, però des d'ara els que s'hi interessin poden començar a preparar-se per tal d'obtenir bones fotografies.

A treballar, doncs, i a veure si entre tot plegats fem d'aquest Concurs un èxit gegantí.

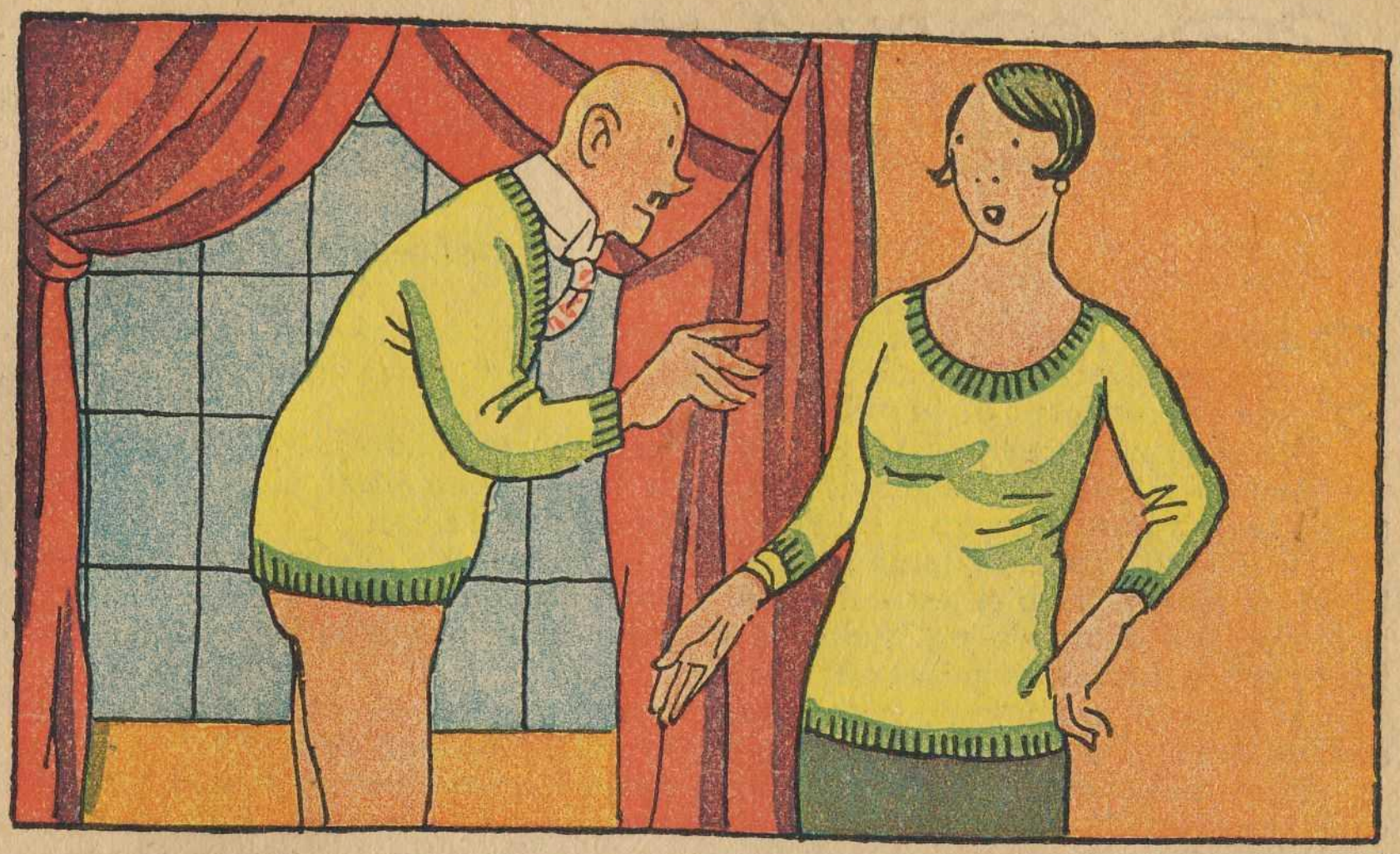

— Desenganya't noia, no hi ha com els trajos de punt. Amb els anys...,

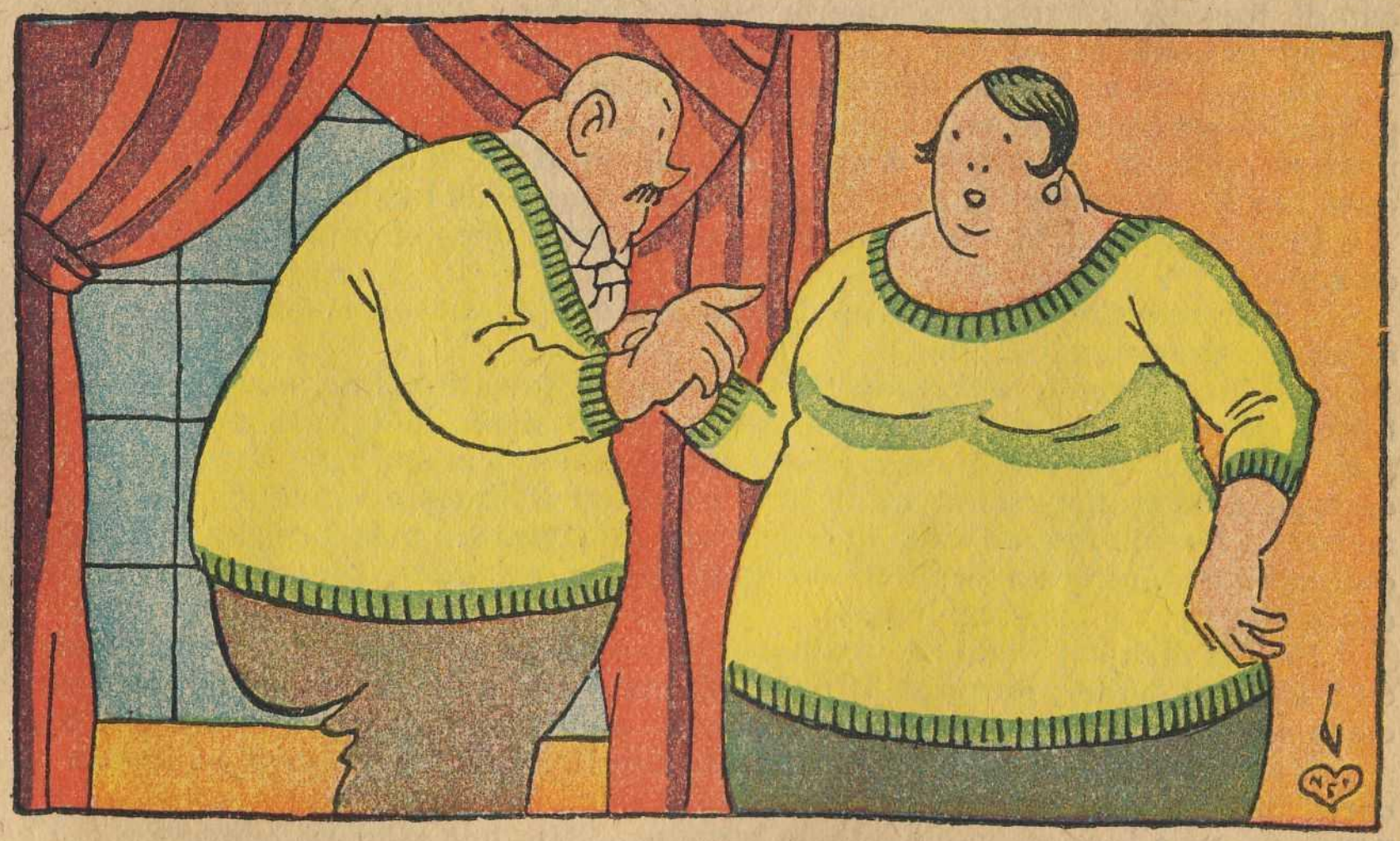

...canviem de forma i en canvi el trajo sempre et ve a la mida.

EMBOLICA QUE FA FORT

Quants en va deixar el rei Herodes!..

Coneixeu la història d'aquell anglès que, segons ens conten els diaris, creu haver solucionat d'una manera original, pràctica i definitiva la qüestió de l'encariment de la vida?

Per si no n'esteu enterats, ara us en faré quinze cèntims.

Així no tan sols us assabentareu d'una nova d'actualitat, sinó que després, tot l'altre d'aquest número d'En Patufet us sortirà de franc.

Heus aquí, doncs, que un senyor anglès anomenat míster Noten-Desfacis, havia observat, amb el natural esglai, que no passava una setmana sense que la minyona li demanés un augment a la consignació que el bon míster havia fixat per les diàries despeses del *mercat*.

Al principi la minyona li gastava cinc *xelins*, després varen ésser set, més endavant deu, i darrerament ja no n'hi havia prou ni amb dotze.

Com que la roba que es comprava míster Noten-Desfacis també li costava cada vegada més diners, i això mateix li succeïa amb el ca çat, amb els barrets i amb tota cosa que l'home hagués de comprar, el simpàtic míster començà a capficar-se pensant que en aquest pas, les seves rendes aviat no li permetrien altra despesa que la d'una xocolateta diària. I com que això era una perspectiva, si no negra del tot, almenys de color de xocolata, heus aquí que el míster començà a fer càlculs, a buscar logaritmes i a barrejar tota mena de xifres, i al cap de tres dies de treballs inversemblants es donà un cop al front, exclamant vint-i-tres vegades seguides: *all right very well* i *hip hip hip, hurra!...*

Després es va beure sense respirar mitja ampolla de *whisky*, i, disposat a posar immediatament en pràctica la combinació que se li havia ocorregut, es posà el vestit de es festes, despatxà la minyona i se n'anà a casa del seu banquer per tal de donar-li ordre de vendre els seus béns i valors.

Feta la liquidació, es trobà que havia reunit unes sis mil lliures esterlines en efectiu.

Aleshores s'entrevistà amb l'amo d'un *restaurant* en el qual havia menjat algunes vegades, i li digué:

— Tinc seixanta anys, no tinc hereus, i el meu estat de salut és tan perfecte, que crec poder *allargar* encara vint anys més. M'agrada menjar bé i em p au el cuinar d'aquesta casa. Us proposo, doncs, la següent combinació: Us entregaré de moment cinc mil lliures, i a canvi d'aquesta suma vós us comprometreu a *fer-me la vida* fins que em mori. En termes més precisos: la vostra obligació es limitarà a facilitar-me diàriament esmorzar, dinar i sopar del més escollidet del vostre establiment.

No cal dir que l'amo del restaurant acceptà tot seguit l'estranya proposició de l'original míster, i aquest li lliurà allí mateix la quantitat convinguda, anunciant que el contracte començaria a regir aquell mateix dia a l'hora de sopar.

Mentrestant míster Noten-Desfacis aprofità les hores que li sobraven per comprar-se deu parells de sabates, deu trajos i una grossa de cada una de les peces de roba blanca de les que un hom necessita per a no encostipar-se a l'hivern i no ofegar-se de calor a l'istiu.

Transportà a casa seva tot aquest bé de Déu de *vestimenta*, convençut

que des d'aquell moment ja podia riure's de totes les alces que pogués tenir el preu de la vida; s'empassà d'un *trago* l'altre meitat de l'ampolla de whisky i va considerar-se el mortal més feliç de la terra.

Però si voleu que us sigui franc, em sembla que míster Noten-Desfacis va fer un negoci molt magre.

De moment, és de creure que l'amo del *restaurant*, interessat com està en què el seu client se'n vagi a *fer malves* com més aviat millor, li farà servir les viandes que més mal puguin fer-li per tal de poder *liquidar-lo* aviat.

A més d'aquest perill i del no menys important de que el negoci vagi malament i l'establiment faci fallida, la solució inventada per míster Noten-Desfacis ofereix encara un munt d'inconvenients.

Un d'aquests és el no poder viatjar ni tan sols anar-se'n a passar un mes a fora sens greu perjudici per la butxaca.

Míster Noten-Desfacis no podrà tampoc acceptar sense recança la invitació d'un amic, i no us dic res de la desesperació amb què el míster s'estirarà els cabells si algun dia els metges li imposen algun règim vegetarià o li diuen que no li convé menjar gaire. Tot això sense contar amb allò de què «músic pagat no fa bon so».

Espero que cap de vosaltres es decidirà a imitar la conducta de l'original anglès.

Si voleu viure bé i *barato*, val més que proposeu a l'hostaler de míster Noten-Desfacis que s'avingui a mantenir-vos gratuïtament des del dia que falti el seu estrany client fins el dia que es compleixen els vint anys de la signatura del contracte.

I si accepta podreu ben dir que heu resolt el paorós problema de les subsistències.

PERE PEM

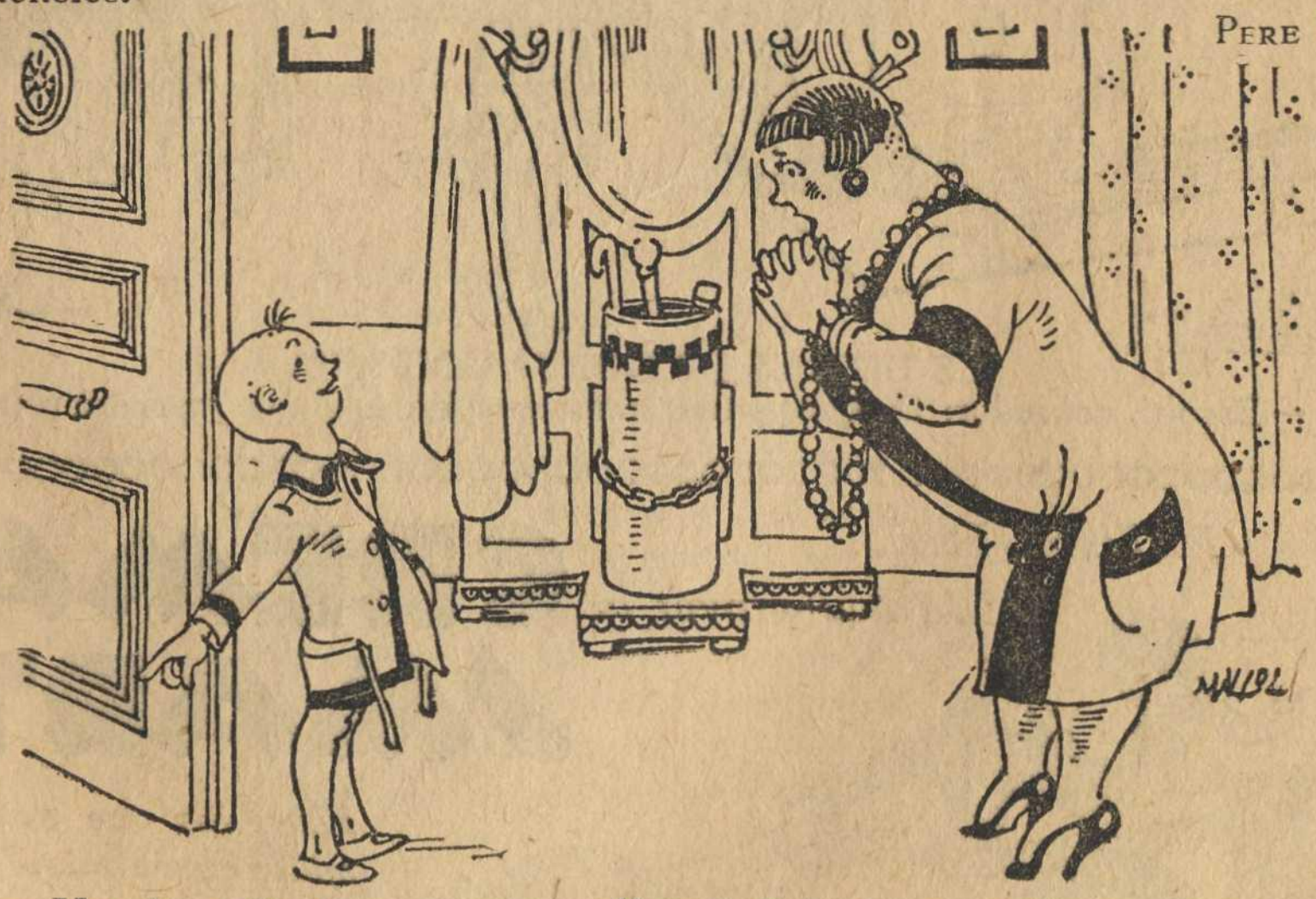

— Mamà, acabo de caure en aquell tram d'escala que té dinou graons.
— Pobret fill meu, quina desgràcia! i on t'has fet mal?
— Oh, no res perquè quan he caigut estava a l'últim graó.

Pel·lícula de la setmana

Suara s'ha convocat
— ja se n'hauran enterat
pel que diuen els diaris
de tot caire i tots colors —
un concurs de cercadors
d'aigües ocultes;
cercadors dits, altrament,
en llenguatge d'escient,
saurís o hidròscops.
No cal dir quin surt mortal
en sabê una nova tal
tindrien per un igual
taverners i apotecaris!

NYIC

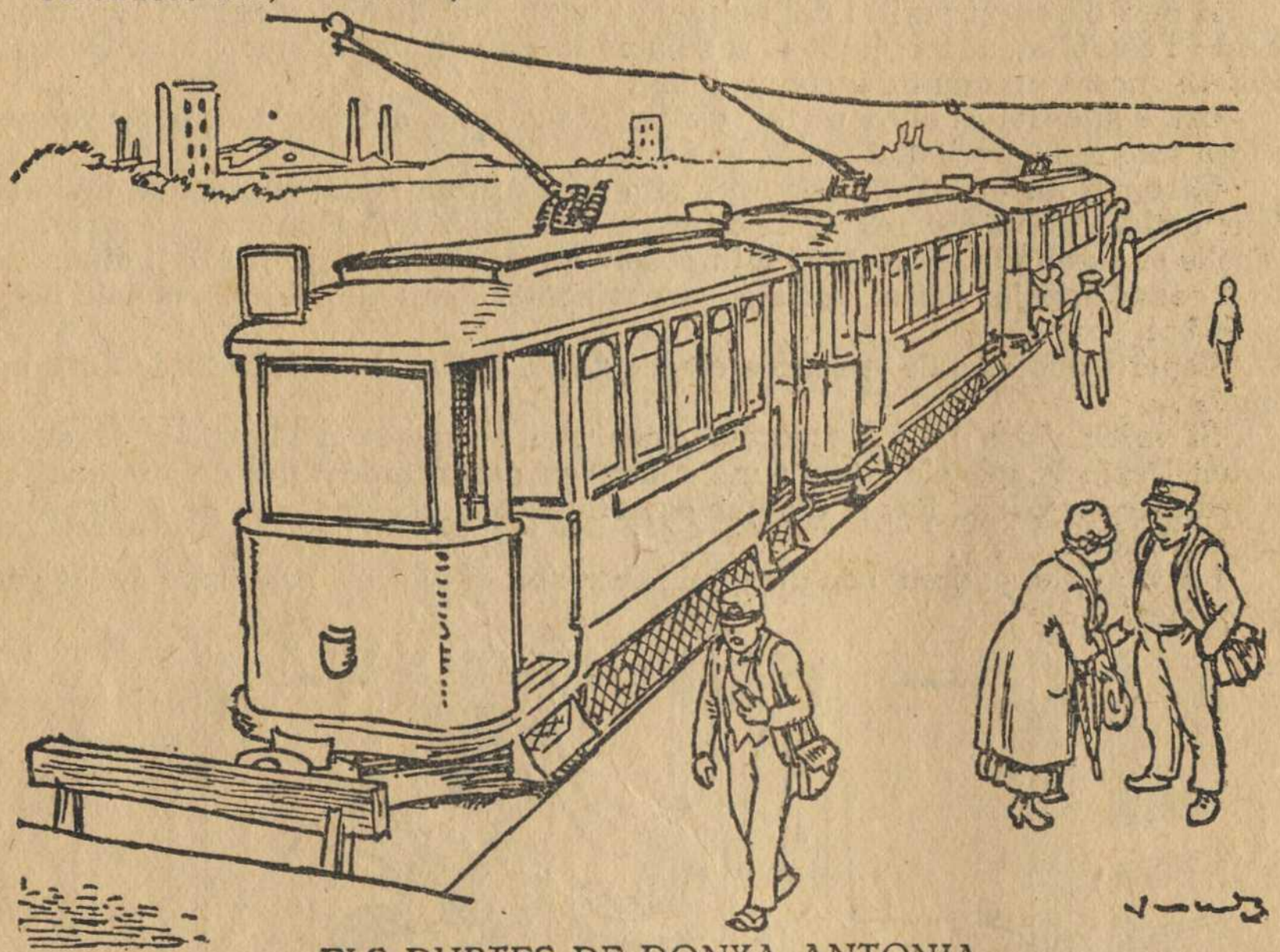

ELS DUBTES DE DONYA ANTONIA

— Escolti, cobrador: D'aquests tres tramvies quin és el que marxarà primer?

PATUFISTES!

Ja heu provat la **CREMA SMART**

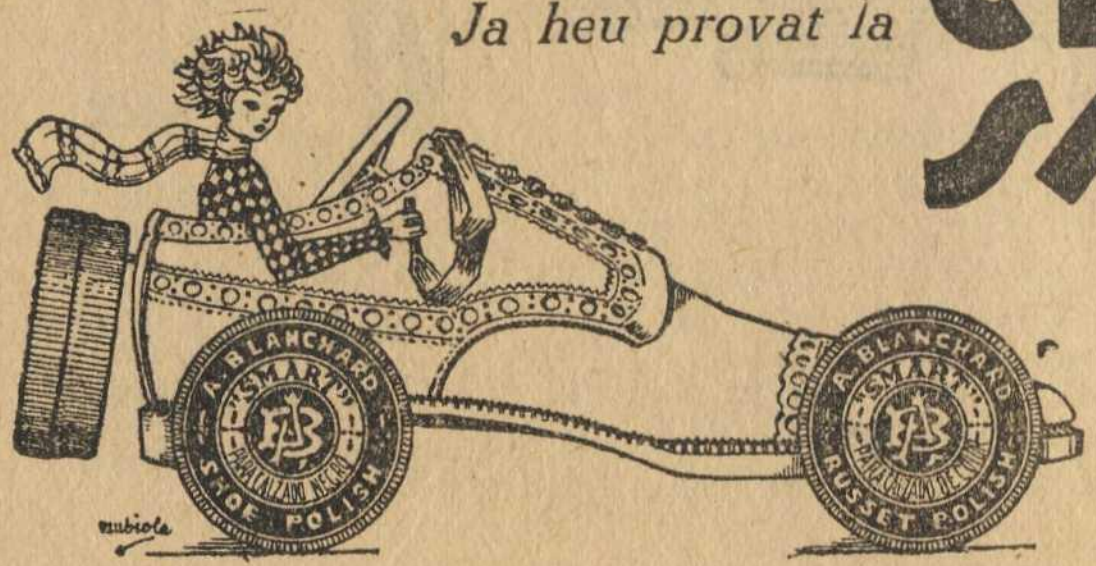

Fixeu-vos que és la millor crema pel calçat de fabricació nacional.

DEMANEU-LA SEMPRE

Lletra rebuda del guanyador del Primer Premi del Concurs de la Cara joiosa

Mercès a tots, amiguets patufistes, per l'honor que m'haveu fet de posar-me a primer lloc en el *Concurs de la cara joiosa.* El Sant Jordi que m'heu obsequiat amb els vostres vots segellarà d'ara en avant el pacte d'amor i gratitud envers vosaltres i al simpàtic PATUFET, l'amic més bo del noi català.

Enric Madorell i Gusi

Molins de Rei

A Santa Joana d'Arc

Els vostres ulls, tan serens i tan clars
com els estanys del cim de les muntanyes,
en reflectir-nos no són pas avars
les inquietuds que us cremen les entranyes
Els vostres ul's en parlen bellament
de la dolçor de vostres veus divines,
i ens saben dir del vostre sofriment
la intensitat, les vostres clares nines.
En vostres ulls una gran flama hi lluu:
el foc sagrat que vostra terra guia.
D'aquest gran foc, que tota se us enduu
i ara i adés us dón companyonia,
al meu esprît, de tot amor desnú,
feu-li'n mercè, Santa Joana pia!

ISOLINA

Dàgines viscudes

El noi de la tenda

El barri aquell no és precisament dels més aristocràtics de Barcelona, per bé que pot dir-se que és dels més poblats i atapeïts de la vella ciutat.

Carrers estrets, cases altes, placetes arreconades, forma un nucli entre Sant Pere i Sant Agustí Vell, amb personalitat i fesomia pròpies, i amb la seva història pròpia també.

Contràriament al que passa amb el barri de les Drassanes, ací la munió és en majoria barcelonina i catalana i el veïnat absolutament pacific i de bons instints.

Hi ha gairebé tanta misèria com a qualsevol altra banda, però diríeu que ací no és tan esqueixada i que les gents la porten amb una certa dignitat.

Jo no sabria dir en quin carrer va succeir el fet que us vull contar. Tant podria ésser al carrer de l'Allada, com al dels Metges o de la Blanqueria. Era si un carrer d'aquest barri, estret, mal empedrat, amb les seves piles d'escombraries corresponents, i amb aquella claror lletosa que es filtra, fins a les onze del matí, pel tall que obren en el cel les dues rengleres de cases, altes, pobres, brutes, totes guarnides de roba mullada posada a estendre en els balcons.

Després d'aquesta hora, un sol enlluernador es llença damunt de l'empedrat perquè les mosques puguin fer festa amunt i avall dels raigs de llum, i els hagis de fer por perquè et deixin passar

Una de les botigues més típiques d'aquest carrer era la «tenda».

Tal i com és de llei en aquesta mena d'establiments que els barcelonins denominem «la tenda», no hi mancaven unes quantes caixes a fora la porta sostenint senalles, cabassos, cistells i caixons plens de verdures i fruites, molt sovint d'una maduresa bon xic avençada.

La mestressa no vivia gaire tranquila amb tot aquell gènere parat en mig del carrer:

— Jo em penso que ens en roben més que no en venem. — Es planyia la dona.

El seu home, però, no estava per fer de sentinella tot el dia a la porta.

— Saps què farem, Joana?

— Tu diràs.

— Ho farem vigilar pel noi.

— Pel nostre noi? I quan anirà a estudi?

— Que no hi vagi. No veus que ara ja sap de llegir i de comptes. Què vols que hi aprengui més a estudi, el nostre noi?

— Però, vols dir que serà bò per vigilar en Víctor?

— Que si serà bo? Tu no el coneixes el nostre noi, Joana. Et dic que és un «tramendu»! Ja veuràs com al primer que gosi tocar una cirera li clavarà un tanto que el deixarà cluc. Té molt bon cop de puny en Víctor. En això, es sembla ben bé a mi... Un «tramendu» et dic!

Quan el noi tornà d'estudi, els seus pares li van donar la notícia.

— Deia la teva mare que no sabries vigilar — li digué el seu pare, per enardir-lo.

En Víctor va respondre amb una mirada tan plena de dignitat que ja no ca ia parlar-ne més. Es veia ben bé que el qui gosés fer córrer e's dits per la parada se'n faria un ull de la cara.

En Víctor era un noi corpulent, amb posat d'atleta en miniatura, forçut i resolt, d'aquells que no estan gaire per orgues i semblen disposats a anar aviat per les vies de fet.

L'endemà matí va debutar en el seu nou ofici de vigilant. La parada que li van confiar no podia ésser més temptadora. El pare havia portat del Born tot un carregament d'albercocs, cireres i plàtans, que, prescindint de les maçadures que poguessin tenir, perqué ja és de suposar que a les tendes de barris aixi no hi va segons quina fruïta, eren un regal per a la vista i per a l'olfacte i tot.

En Víctor es posà a vigilar amb aquella arrogància. A cada xicot que passava li clavava una mirada que era un desafiament.

— Atreveix-te a tocar, i veuràs el que et passa! — semblava dir-li amb l'esguard.

Però, ningú no gosava tocar res. Amb prous feines si es deturaven. Mirades a la fruïta, i prou.

Un, però, en va passar que en Víctor l'ensumà capaç de fer córrer l'ungla. Era un noiet, magristó i blanc, que semblava per pintar. El coll i els braços que deixava veure la camisa arremengada semblaven una hàbil construcció de canyes, però noi, tenia uns ulls que se t'empassaven de viu en viu.

Cada mirada que donava amb aquells ulls als albercocs, li feia l'efecte a en Víctor que se'ls hi enduia de la parada, talment com si els xuclés amb la vista.

No anava sol. Donava la mà a una neneta que no tenia pas tres anys, del mateix color d'ell, amb uns ulls també xucladors com els d'ell.

Es van aturar davant de la parada, i no se'n sabien moure.

En Víctor no els deixava d'ull.

— Mireu nanos, que us vigilo! — semblava estar dient.

— T'és atò? — preguntà la petita.

— Albercocs. I allò cireres — l'informà el germanet.

La menuda li estirà el braç.

— Tin gana, Nyet — ploriquejà, sense treure els ulls dels albercocs.

El Nyet va fer una cara que volia dir:

— Jo també.

Tot seguit els seus ulls van anar d'en Víctor a la senalla de la fruïta.

Els ulls d'en Víctor es van trobar amb aquella mirada. Una mirada que ell no sabria explicar, però que va remoure dintre seu una mena de sentiment i de tristesa com mai encara no li havia succeït.

I es trobà que, de cop i volta, totes les seves agalles de vigilant se li havien abaixat, més mústigues que les fulles d'escarola que donaven a les gallines.

— Tin gana, Nyet... Nom un bacoc per mi, Nyet! — tornà la petita.

Altra vegada el noiet es mirà en Víctor. Però, ell, ja no estava per res. Aquella veueta de pollet malaltis se li havia ficat com un punxó a dins del pit.

— Mai no n'he menjat jo de bacocs. I tu, Nyet?

— Jo tampoc... Però, són bons — féu el noiet.

I li escapà un sospir de tan endins com vulgueu.

Tants tips que en Víctor se n'havia fet d'albercocs i de tot el que hi havia a la parada!

De sentir dir a aquells dos germanets, que mai no n'havien menjat, gairebé li'n venia remordiment a en Víctor.

De segur que, si hagués gosat, si no fos que a ell l'havien posat allí per vigilar, hauria acabat per dir-els-hi: «Au preneu albercocs, i no parleu tant!»

Però això ell no ho podia fer. Un vigilant és un vigilant... I si fes el distret, i deixés que els dos marrecs s'aprofitessin?.. Una distracció tothom la pot tenir.

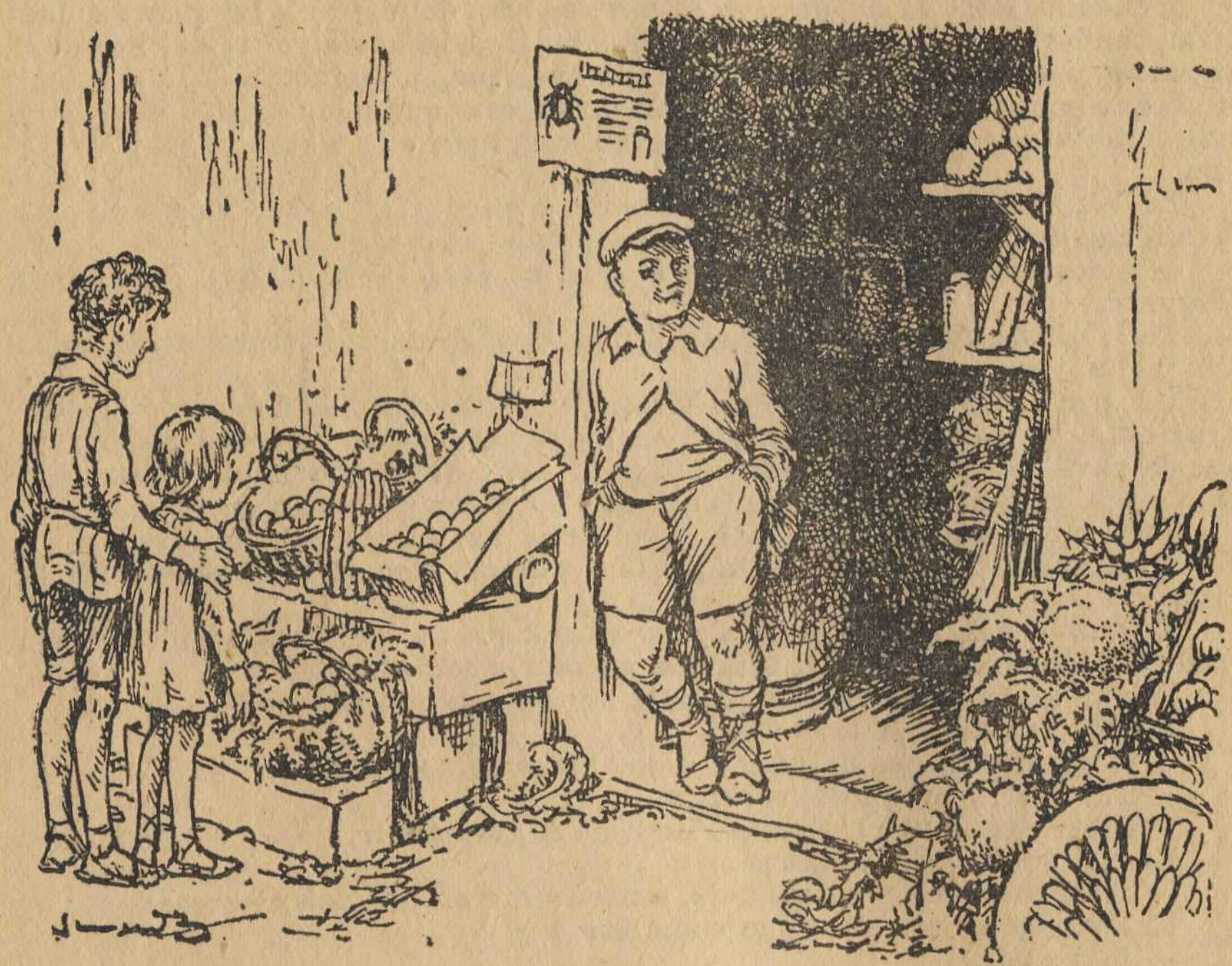

Tal dit tal fet. En Víctor va agafar l'espanta mosques i es girà ben bé d'esquena fent com qui està molt enfeinat ventant les mosques de l'altra banda de porta. I això ho va fer durar una estona que Déu n'hi do. Hi havia temps per emportar-se'n tota la parada.

Però, es girà, i calculeu la seva indignació en veure que els dos germanets continuaven allí palplantats, amb aquells ulls llaminers que semblaven voler-s'ho menjar tot, però amb les mans quietes, com si no sabessin fer-les servir.

Ja estava a punt d'esbravar-se fent-els-hi un crit de «au, fora d'aquí!» quan tornà a adonar-se del posat de l'un i l'altra, i altre cop aquell enterniment el copsà.

— Pobres petits! — pensa. — Tan contents que els faria amb un parell d'albercocs a cada un.

I amb la temptació de fer-ho talment com ho pensava, llavors va ésser ell el que es girà a mirar de cua d'ull si el pare o la mare el podien veure.

No gosà. El pare era a vora la porta llegint el diari. La mare no acabava de trafiquejar amunt i avall de la botiga. Si l'atrapessin donant fruïta a la canalla en comptes de vigilar, quina vergonya! El seu pare que el tenia per tan «tramendu» què pensaria d'ell!..

No obstant la bona idea se li havia arrapat com una temptació. Es donava compte que no estaria tranquil si deixava marxar aquells pobrissons amb la fam i el desig.

— Ja ho tinc! — exclamà tot d'una pels seus dintres.

Ja que els petits no havien gosat estirar la fruita de la parada, en Víctor simularia que tot ventant les mosques faria caure uns quants albercocs inadvertidament.

Tot seguit posà en pràctica aquest pensament. Fent el distret es posà a agitar l'espanta-mosques amb volguda barroeria, fins que van rodolar mitja dotzena d'albercocs, que, per raó de la pendent de la vorera van anar a parar quatre metres enllà.

Immediatament es girà d'esquena, com havia fet abans per tal de donar lloc als pobrets perquè els collissin i se n'anessin.

En efecte; li semblà veure mig d'esquitllentes, que els germanets corrien al darrera dels albercocs i que els collien.

No es volgué, però, girar encara. Volia deixar passar el temps necessari perquè els menuts poguessin desaparèixer carrer avall.

No cal dir, doncs, la sorpresa d'en Víctor, quan, de sobte, sentí que el tocaven del braç, com avisant-lo que es girés.

Es girà i va trobar-se amb els dos germanets que duien tres albercocs cadascú, mentre el noiet li deia:

— Té, noi. Aci tens aquests albercocs que t'han caigut.

Això ja era massa! L'indignació d'en Víctor havia arribat al seu gran màxim, i en comptes de quedar-se els albercocs i tornar-los a la senalla, els agafà tots d'un plegat i els llençà carrer avall, tot cridant:

— Au allà, de seguida! On aneu amb aquesta porqueria! Això no ha estat mai de casa! Au, lluny d'aci, si no voleu rebre!

Els petits no s'ho van fer dir dos cops i es posaren a correr carrer avall empaitant els albercocs.

En sentir-lo cridar aixi, des de dins de la tenda, el pare alçà el cap del diari, i digué a la seva dona.

— Ho veus, Joana? I tu que deies que no fora bo per vigilar!

Donà una ullada al carrer, i veient els dos menuts com corrien carrer avall, va dir al seu fill.

— Aixi, noi, ben fet! A veure si els escarmentem d'una vegada.

I en Víctor no pogué respondre perquè estava content com si el mestre li hagués donat un premi o estrenés calces noves.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

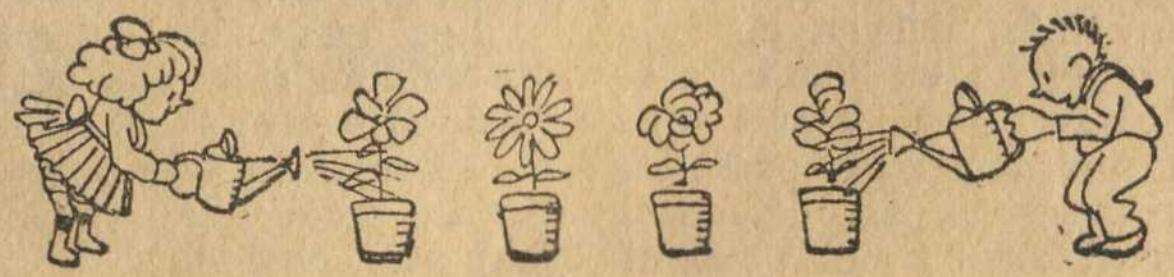

BIBLIOTECA ''GENTIL''

Dimecres vinent dia primer de juny sortirà la bonica novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres

EL FORASTER

Il·lustracions per Junceda. Coberta a 4 tintes, per Albert.

No deixeu de llegir el *TERCER VOLUM* de la col·lecció completa de

PAGINES VISCUDES

d'en Josep M.ª Folch i Torres, il·lustrades per en Junceda.

Preu: UNA PESSETA a tot arreu.

Treball de ràfia

El bon temps fa pensar tot seguit amb les llargues caminades que tant plauen als infants, saltar i córrer a ple aire amb la perspectiva d'un bon berenar. Doncs, bé: per portar còmodament la minestra us cal un sac de mà, lleuger i elegant.

El del nostre model, és brodat amb ràfia sobre canyamàs.

Ja en altra ocasió vaig dir-vos, que la ràfia és una planta de l'India, de fulles llargues i estretes, que, segons la labor, cal partir en dos o tr s tires. Amb fucsina podeu tenyir-la de diferents colors.

Quan tingueu marcada la forma i el dibuix decoratiu del model comenceu les passades del fons de la següent manera: amb ràfia de color blanc feu una basta que agafi tres ratlles de punts de canyamàs, deixeu els tres punts que segueixen en blanc; després brodeu els tres del costat i així seguidament fins acabar la passada. En començar la segona passada, feu el mateix, intercal·lant els punts o sigui

començant la basta al mig dels tres punts que han quedat en blanc.

Les flors es broden amb punts de fantasia de ràfia rosa, el troncs amb cordó fals color verd, les fulles i franja de color groc, i les nanses blanques. Els fan recobrir alguns brins de ràfia amb punt de fistó.

TERESA

Procediment expedit

Un vell solter molt ric anà a câ'l notari per fer testament.

— Voldria — digué — deixar tota ma fortuna a hospitals i asils, però tinc por que l'Estat amb sos impostos ho acapari tot. Vostè potser sabrà el sistema per arreglar bé l'assumpte.

— Sí, senyor, res més fàcil, deixi-ho per mi — féu el notari.

— Ja té raó, ja — digué el testador. — Val més que li ho deixi a vostè; també al capdavall s'ho quedaria..

— Més valdria que en lloc de saber tant de modes, aprenguessis una mica de «modos».

TARJA

PERE DOLC LEBOL

Combinar degudament aquestes letres de manera que donin el nom d'un drama català.

F. MORERA

LOGOGRIF NUMERIC

122345678	— Poble català.
675128 8	— La cabellera.
2265838	— Als galliners.
875678	— Ciutat italiana.
21178	— Satèl.lit.
5622	— Els homes en porten.
1 2	— Part del cos.
81	— Als nius.
8	— Vocal.

TIN-TIN

XARADA

Ma prima no és barat,
ma segona, nota musical
que juntes amb la final
muntanya prop de Montserrat
et donarà el total.

C. MIQUEL SERRA

ROMBE

.	Consonant.
. . .	Verb.
. . . . .	Nació d'Europa.
. . .	Carrer de Barna.
.	Vocal.

R. FONTANILLAS

Solucions a l'inserit en el número anterior

A la tarja: *L'anel Meravellós.*
Al triàngul: *S-Do-Sol-Lord-Llorc-Dolors.*
Al logogrif: *Agost-Tasa-Gos-Os-A.*
Al jeroglific: *Girasol.*
Al rombe: *M-Mar-Maria-Riu-A.*

ESPECTACLES PER A INFANTS EN EL

TEATRE CATALA (Novetats)

Direcció: JOAQUIM MONTERO

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4. — Imprem a: Muntaner, 24, interior.

Los 5.000 Patinetes de Nelia

MODEL II

MODEL I

MODEL III I IV

Estimats nens: Vull donar-vos avui una gran alegria en dir-vos que tinc a la vostra disposició la joguina que més plau, la més distreta i en una paraula, la que us agrada més, EL PATINET. I perque us acabeu d'entusiasmar afegiré que els regalo... Llegiu bé les instruccions que segueixen i complint-les exactament arribareu aviat a obtenir-lo.

1.ª — Bereneu cada dia amb tauletes de «Xocolata Nèlia» de 5 i 10 cèntims i guardeu els envoltoris.

2.ª — Demaneu als vostres pares, avis, oncles, padrins i fins als amics i veïns de casa vostra que us guardin els envoltoris de la xocolata i galetes NELIA ja que tots serve xen per això sigui quin sigui la seva classe i preu.

3.ª — Si alguna de les vostres amistats no gasta encara les xocolates i galetes NELIA, digueu-los que les provin i que us regalin els envoltoris.

4.ª — Col·leccioneu tots els envoltoris obtinguts fins a tenir els necessaris per a poder-los canviar pel patinet desitjat.

Veieu que fàcil resulta tenir un Patinet? Doncs animeu-vos, que ja em teniu disposada a complir fidelment la meva promesa.

GRATIS

UN CUPÓ ESPECIAL VALID PER 2 PESSETES DE PAPERS O SIGUIN 200 PUNTS

El trametré al qui m'escrigi sol·licitant el fullet il·lustrat que detalla els diversos models de patinets entre els quals podreu seleccionar el que més us agradi.

O O

NELIA
S. A.
BARCELONA

Serveixi's trametre'm el seu fullet explicatiu dels diversos models de patinets i el cupó especial vàlid com a 2 ptes. d'envoltoris

Nom _____

Direcció _____

_____

Els meus papàs acostumen comprar la xocolata i galetes a la botiga de D. _____

que viu al carrer _____ n.º _____

Talleu el cupó adjunt seguint la ratlla negra i trameteu-lo a

NELIA S. A., Viladomat, 148. — BARCELONA

NOTA. NELIA trametrà també a tots els nens que ho sol·licitin el fullet il·lustrat i el cupó especial de 2 Ptes. demanant-ho en una senzilla targeta postal.

Amatller
Una tassa de xocolata
AMATLLER
és el més nutritiu i agradable de tots els desdejunis